

κράτων ζωνών, ὡς λ. χ. τῶν περιδίων, φοινίκων, φραγγοσυκιῶν, καλάμων κλ.

Ἐπειδὴ δὲ εὐρίσκονται καὶ εἰς μέρη, τὰ ὅποια τὴν σήμερον εἶναι σκεπασμένα ἀπὸ πάγον, ἔπεται, ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ θερμοκρασία τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς πρέπει νὰ ᾖ πολὺ μεγάλη, διότι ἄλλως δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ ζήσουν ἐκεῖ τοιαῦτα φυτά.

Ἐπειδὴ δὲ ἐκ τῆς ἐπιστήμης μανθάνομεν, ὅτι τὸ ξυλῶδες μέρος τῶν φυτῶν σχηματίζεται διὰ τῆς ἐπιρροῆς οὐχὶ τῆς θερμότητος, ἀλλὰ τοῦ φωτὸς τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, καὶ ἐπειδὴ ἀπὸ τὰ ἐν λόγῳ φυτὰ ἐλλείπει ἐντελῶς τὸ ξυλῶδες μέρος, συμπεραίνεται μετὰ βεβαιότητος, ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ ἐπιφάνεια τῆς γῆς μας ἐκαλύπτετο ὑπὸ παχείας, θερμῆς καὶ ὑγρᾶς οὐμίχλης, ἥτις δὲν ἄφινε τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας νὰ φθάσουν μέχρις αὐτῆς· τὰ ἐπ' αὐτῆς δένδρα καὶ φυτὰ, ἐπομένως, ὑπὸ τὴν εὐνοϊκωτάτην ἐπιρροὴν τῆς θερμότητος καὶ ὑγρασίας ἠῆξήσαν ταχέως καὶ τόσον δαψιλῶς, ὥστε ἡ Γῆ μας οὐδέποτε πλέον ἔφερεν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας της τοιαύτην τεραστίαν βλάστησιν. Ὅθεν δικαίως ὁ συγγραφεὺς τοῦ ὠφελιμωτάτου βιβλίου, «Λόγοι ἐν Λίθιοις,» περιγράφει τὴν ἐποχὴν ἐκείνην διὰ τῶν ἑξῆς ὥραίων στίχων,

«Ἐνταῦθα δένδρα ὑψηλὰ, ἄγνωστα τῇ ποιήσει
«Τῇ παλαιᾷ, οἱ εὐγενεῖς υἱοὶ τῶν ἐν τῇ φύσει,
«Θερμότητός τε κρατερᾶς καὶ πλημυρῶν ἀφθόνης,
«Κατερχομένων μεθ' ὀρυγῆς ἐκ τῶν νεφῶν ἀπόνως,
«Τ' ἀκानθωτὰ στελέχη των εἰς οὐρανὸν ὑψοῦσαι,
«Κ' ἐν μεσημβρίᾳ πόρρωσε τὸ σκότος ἐφαπλοῦσαι.■

Ὁ σχηματισμὸς τοῦ ἀνθρακοφόρου στρώματος ἀποδεικνύει δύο μεγάλας ἀληθείας· 1) τὴν ἀγαθὴν τοῦ Θεοῦ πρόνοιαν ὑπὲρ τοῦ ἀνθρώπου, προετοιμάσασαν καὶ ἐναποταμιεύσασαν τὴν τοσοῦτον χρήσιμον ταύτην διὰ τὰς ἀνάγκας καὶ τὴν ἀνάπτυξιν αὐτοῦ ὕλην καὶ 2) τὸ θεόπνευστον τῆς Ἀγίας Γραφῆς, διότι ἀναγινώσκομεν εἰς τὸ πρῶτον κεφάλαιον τῆς Γενέσεως, ὅτι φῶς καὶ βλάστησις (δένδρα, χόρτα κλ.) ὑπῆρχον πολὺ πρὶν φανοῦν ὁ ἥλιος καὶ ἡ Σελήνη ἐν τῇ στερεώματι. Ὅχι διότι ταῦτα δὲν ὑπῆρχον, ἀλλὰ διότι δὲν ἐφαίνοντο ἕνεκα τῶν ἀτμῶν καὶ τῆς οὐμίχλης, τὰ ὅποια ἐσκέπαζον τὴν ἐπιφάνειαν τῆς Γῆς, καὶ ἐπειδὴ ὁ ἥλιος δὲν ἐφαίνετο, τὰ φυτὰ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἦσαν μόνον σαρκώδη, διότι, ὡς προεῖπον, μόνον διὰ τῆς ἐπιρροῆς τῶν ἀκτίνων αὐτοῦ σχηματίζεται τὸ ξυλῶδες μέρος τῶν δένδρων, ὥστε ἡ γεωλογία ἀντὶ νὰ ἀναιρέσῃ, ἐπιβεβαιῶσι τὴν Γραφήν.

Τὰ ζωικὰ ἀπολιθώματα τὰ εὐρίσκόμενα εἰς τὸ ἀνθρακοφόρον στρώμα ἀνήκουσι κυρίως εἰς ζωόφωτα (κοράλια καὶ ἐγκρινίτας) πίνας, σηπίας· προσέτι ἀ-

ναφαίνονται ἐδῶ ἐκεῖ καὶ σκελετοὶ ἰχθύων γιγαντιαίου μεγέθους καὶ σαυροειδοῦς ὀργανισμοῦ.

Ὁ τρόπος, καθ' ὃν τὸ στρώμα τοῦτο εἶναι διεσπασμένον, ἀποδεικνύει, ὅτι μετὰ τὸν σχηματισμὸν αὐτοῦ πρέπει νὰ συνέβησαν ἰσχυροὶ σεισμοί, διὰ τῶν ὁποίων διερράγη πολλαχῶς, ἀνυψώθησάν τινα μέρη, καὶ ἐδυσθίσθησαν ἄλλα, μεταξὺ δὲ τῶν ῥηγμάτων εἰσῆλθον τὰ κατακαθίσματα τῶν ὑποκειμένων καὶ ὑπερκειμένων στρωμάτων, τούτου ἕνεκα πανταχοῦ, ὅπου ὑπάρχουσιν ἀνθρακωρυχεῖα, ἀπαντῶνται εἰς αὐτὰ καὶ φλέβες ἄλλων πετρωμάτων. (Ἀκολουθεῖ.)

ΘΥΜΟΣΟΦΙΑ ΠΤΗΝΩΝ

Εἰς τὸ Λαντοῦτνον (Landudno· πόλιν τῆς Οὐαλλίας, ἐπὶ τερπνῆς τιнос θέσεως ἀνθρωπὸς τις εἶχεν ἐν μικρὸν τραπέzion ἐσκεπασμένον μὲ πράσινον χονδρόπανον, καὶ ἐν μέγα κλωδίον περιέχον πολλὰ κανάρια, στρουθία (σπουργίτας) τῆς Ἰάδας, καὶ μικροὺς πρᾶσινοὺς ψιττακοὺς, τὰ ὅποια πολλοὶ ἀνθρώποι παρετήρουν μετὰ θαυμασμοῦ διὰ τὰ ὑπ' αὐτῶν ἐκτελούμενα παιγνίδια, καθὼς καὶ σεῖς, μικροὶ μου φίλοι, θέλετε θαυμάσει ὅταν ἀναγνώσῃτε τὰ καθέκαστα, τὰ ὅποια ἔρχομαι νὰ σᾶς διηγηθῶ.

Κατὰ πρῶτον ἐν μικρὸν παράπηγμα συνιστάμενον ἐκ δύο ξύλων καὶ ἐνὸς σχοινίου τεντωμένου μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἔχοντος ἓνα κλοιὸν (χαλκᾶν) εἰς τὸ μέσον, ἐτέθη ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ ὁμοίᾳζε μικρογραφικὴν σχολινοδασίαν.

Ἐπειτα ἡνοίχθη ἡ θύρα τοῦ κλωδίου καὶ προσεκληθῇ ὀνομαστὶ εἰς παπαγάλος, ὅστις ἐξῆλθεν ἀμέσως καὶ ἐπεριπάτει ἐπὶ τοῦ σχοινίου, διερχόμενος συγχρόνως διὰ τοῦ κλοιοῦ, καὶ περιστρεφόμενος ἐντὸς αὐτοῦ συμφώνως μὲ τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου του.

Ἀφοῦ ἐτελείωσε καὶ τοῦτο, ὁ κύριος τῶν πτηνῶν ἐφώνηξε, «Ποῦ εἶσαι κύρ Βράουν;» καὶ παρευθὺς ἐν στρουθίῳ τῆς Ἰάδας ἐξῆλθε τοῦ κλωδίου, καὶ ἐστάθη ἀκίνητον ἐπὶ μιᾷς λεπτῆς καθέκλας· ἔπειτα διετάρχη νὰ σταθῇ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, καὶ κατόπιν νὰ πλαγιάσῃ ἐπὶ τῆς ῥάχης τε ὡς ἀποθαμμένον, καὶ ἔκαμεν οὕτως· ἅμα ὅμως ἤκουσε τὸ «Ὁ ἀστυνόμος ἔρχεται» ἐσηκώθη καὶ ἔτρεξεν ἐντὸς τοῦ κλωδίου!

Εἰς μικρὸς στόλος ἐστολισμένος μὲ σημαίας ἐτέθη μετὰ ταῦτα ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ τέσσαρα κανάρια προσεκληθῆσαν ἐκ τοῦ κλωδίου. «Τώρα, Ζέμμι, ἀνάβα εἰς τὴν ῥωσικὴν σημαίαν» εἶπεν ὁ ἀνθρωπος· παρευθὺς δ' ἐν μικρὸν πτηνὸν περυγίσαν ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς ῥωσικῆς σημαίας. «Σὺ, Βέλλι, πήγαινε εἰς τὴν γαλλί-

κὴν σημαίαν.» καὶ ὁ εὐπειθὴς Βέλλι ἐπέταξεν ἐπάνω εἰς τὴν γαλλικὴν σημαίαν. Ἐπειτα ἄλλο πτηνὸν ἐκάθησεν εἰς τὴν τουρκικὴν καὶ τὸ τέταρτον εἰς τὴν Ἀμερικανικὴν, ἥτις ἦτο ἐπὶ κορυφῆς ὄλων.

Ἀλλὰ τὸ γελοιωδέστατον θέαμα ἦτο νὰ βλέπῃ τις τρία κανάρια, φοροῦντα μικροὺς ἐκ βελούδου μανδύας καὶ τρίγωνα καπέλα, νὰ κάθηνται εἰς μικρὰν ἁμαξάν. Ὡνομάζοντο δὲ τὸ ἐν Βασιλίσσα Βικτωρία, τὸ ἄλλο Γιωθάννης, καὶ τὸ τρίτον Ὑπασπιστής. Ἀλλὰ δύο κανάρια ἐκάθισαν εἰς λεπτάς καθέκλας ἐπὶ μικρῶν ξυλίνων ἔκτων τόσον ἥσυχαι, ὅσον δύναται τις νὰ φαντασθῇ· εἰς παπαγάλος ἔπειτα προσελήθη ἕξω, καὶ διετάχθη νὰ φέρῃ τὸν πῖλον τῆς Βασιλίσσης Βικτωρίας, τὸν ὅποιον ἀμέσως ἤρπασε μὲ μεγάλην ὁρμήν· ἔπειτα διετάχθη νὰ λάβῃ τὸν πῖλον τοῦ Γιωθάννη, τὸ ὅποιον ἐξέτέλεσεν ἀμέσως, καὶ ἔπειτα τοῦ Ὑπασπιστοῦ.

Δύο στρουθία τῆς Ἰάδας προσελήθησαν κατόπιν καὶ διετάχθησαν νὰ θέσουν τὸν λαϊμόν των μέσα εἰς δύο κλοιοὺς στερεωμένους εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ῥυμοῦ τῆς μικρᾶς ἀμάξης. Κατ' ἀρχὰς ἦτο πολὺ δύσκολον νὰ πείσῃ αὐτὰ νὰ κάμουν τοῦτο, καὶ ἔπειτα νὰ τραβήξουν ἀμφοτέρω διὰ μιᾶς. Ἀλλὰ μετὰ τινος θωπείας καὶ ἐπιπλήξεις ἐτοποθετήθησαν ἐπὶ τέλους, καὶ ἔτρεχόν κατὰ μῆκος τῆς τραπέζης μὲ γελοιωδέστατον τρόπον σύροντα τὴν ἁμαξάν, ἐνῷ πάντες οἱ παρεστώτες ἐγέλων ἀπὸ μέσης καρδίας.

Εἰς μικρὸς πάσαλος ἐτέθη ἔπειτα ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἀπὸ τὸν ὅποιον ἐξηρτᾶτο λεπτὸν σχοινίον, τοῦ οὐοῦ ἢ ἄλλη ἄκρα ἐσθιρίζετο ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὥστε ἐσχημάτιζε μίαν πλαγίαν κλίσιν. Κατὰ μῆκος τούτου τοῦ σχοινίου ἐπεριπάτει εἰς μικρὸς παπαγάλος, πειθῆνιος εἰς τὴν διαταγὴν, καὶ ἔλαθεν εἰς τὸ ῥάμφος του ἐν νόμισμα, τὸ ὅποιον ἐτέθη ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ πασσάλου. Μετὰ ταῦτα ὁ κύριος τῶν πτηνῶν ἔθεσε διαφόρους πεντάρας ἐπὶ τῆς τραπέζης, τὰς ὁποίας ἐθεώρει ὡς μικρὰ ἔξοδα τῶν πτηνῶν, καὶ διέταξεν ἕνα παπαγάλον νὰ τὰ συνάξῃ. Τὸ μικρὸν πτηνὸν ἐξῆλθε τοῦ κλωβίου, ἀλλ' εὐρὼν τὰς πεντάρας πολὺ βαρεῖας κατὰ πρῶτον ἀπεποιήθη νὰ μεταφέρῃ αὐτάς, μετὰ μίαν ὁμῶς ἐπιπλήξιν ἔσυρεν αὐτάς ὀλίγον, καὶ ἔπειτα τὰς ἀφῆκε προτοῦ νὰ πλησιάζῃ εἰς τὸ κλωβίον.

Τότε εἰς θεατὴς ἔθεσαν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἡμισυ φράγκον, τὸ δὲ μικρὸν πτηνὸν ἀμέσως ἤρπασεν αὐτὸ εἰς τὸ ῥάμφος τε καὶ ἔτρεξεν ἐντὸς τοῦ κλωβίου ὥς νὰ εὐχαριστήθῃ πολὺ εὐρὸν τόσον ἐλαφρὸν φορτίον. Ὁ ἄνθρωπος εἶπε τότε, ὅτι πρέπει νὰ ἦναι σοφὸν πουλίον διὰ νὰ γνωρίζῃ τὴν ἀξίαν τοῦ ἀργύρου! Ἀλλ' ἂν καὶ ὁ παπαγάλος ἦτο πολὺ ἔξυπνος, οὐδεὶς ἐφαντάζετο ὅτι ἡδύνατο νὰ φθάσῃ εἰς τοιοῦτον βαθμόν!

Ἐρχομαι τώρα εἰς τὴν διήγησιν τῆς τελευταίας πράξεως, τὴν ὁποίαν διάφοροι ἄνθρωποι ἐθεώρησαν ὡς τὴν θαυμασιωτάτην μεταξὺ ὄλων. Ἐν πολὺ μικρὸν πιστόλιον ἐγεμίσθη μὲ πυρίτιδα, καὶ ἐν κανάριον ἐξῆλθε τοῦ κλωβίου καὶ διετάχθη νὰ πυροβολήσῃ· τὸ δὲ καλὸν καὶ εὐπειθὲς πουλίον ἐξέτέλεσε τοῦτο ἀμέσως· ἔσυρε μὲ τὸ ῥάμφος του τὸ σκανδάλι τοῦ πιστολίου, εἰς δὲ τὴν ἐκπυροσκόρησιν ἔμεινε παντελῶς ἀτάραχον ὡς νὰ ἦτο συνειθισμένον εἰς τὸν κρότον τῶν δόλων, ἐνῷ οἱ θεαταὶ ἅπαντες ἐξαφνίσθησαν εἰς τὴν ἐκπυροσκόρησιν.

Ὁ διευθύνων τὰ πτηνὰ κατέθεσε μετὰ ταῦτα, ὅτι διὰ νὰ φθάσουν ταῦτα εἰς τοιαύτην ἱκανότητα ἐδιδάχθησαν ὑπ' αὐτοῦ τρία κατὰ συνέχειαν ἔτη, καὶ ὅτι ὁ προσφορώτερος πρὸς τοῦτο τρόπος ἦτο νὰ φέρεται πρὸς αὐτὰ μὲ εὐμένειαν.

Ἡ διήγησις αὕτη ἐκτὸς τοῦ τερπνοῦ καὶ ἐπαγωγοῦ διδάσκει ἕκαστον, ἰδίως δὲ ὁμᾶς, μικροὶ μου φίλοι, ὅτι διὰ νὰ ἀποκτήσῃτε γνώσεις καὶ ἱκανότητας μεγάλας ἀπαιτεῖται νὰ ἦσθε ἐπίμονοι εἰς τὴν σπουδὴν καὶ μελέτην τῶν διδασκομένων, διότι μόνον διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἐπιτυγχάνεται τὸ ποθοῦμενον. Νὰ εὐγνωμονῇτε δὲ πρὸς τοὺς γονεῖς καὶ διδασκάλους σας διὰ πάντα εὐμενῇ καὶ γλυκύν τῶν τρόπων, τὸν ὅποιον μεταχειρίζονται εἰς τὴν διδασκαλίαν καὶ εἰς πᾶσαν ὠφέλιμον πρὸς ὑμᾶς συμβουλὴν, διότι πολλοὶ αἰῶνες παρῆλθον ὅπως διὰ ἐνδελεχοῦς ἐρευνῆς δυνηθῶσι νὰ κατανοήσωσιν οἱ σοφώτεροι τῶν ἀνθρώπων, ὅτι οὗτος εἶναι ὁ κάλλιστος τρόπος τοῦ μεταδίδειν ἐννοίας, γνώσεις καὶ διδγῆας, σεῖς δὲ ἤδη δρέπετε μὲ εὐκολίαν τόσων αἰώνων κόπους.

Λ.

Ἡ τοῦ Θεοῦ ἀγάπη.

Ὁ Θεὸς καὶ ἡ ἀγάπη Αὐτοῦ φαίνονται ἀπανταχοῦ· ἐν τῷ φωτὶ, ἐν τοῖς χρώμασιν, ἐν τοῖς ἄνθεσιν, ἐν τῇ τοῦ ἀνθρώπου ὀραιότητι, ἐν τῇ τῶν ἀλόγων ζώων εὐδαιμονίᾳ, ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ νῷ καὶ ἐν τοῖς ἀπειραριθμοῖς κόσμοις τῶν λαμπρῶν ἀστέρων, ἂν καὶ ἐν ἐνὶ ἐκάστῳ αὐτῶν κατ' ἰδιάζοντά τινα τρόπον, ἀπαραλλάκτως ὡς ὁ ἥλιος λάμπει μὲν ἐφ' ὄλων, φαίνεται ὁμῶς διάφορος ἐφ' ἐνὸς ἐκάστου τῶν ἀντικειμένων· τοῦτέστι, μεγαλοπρεπὴς εἰς τὸν ὠκεανόν, μαρμαίρων ἢ στίλβων εἰς τὴν σταγόνα τῆς δρόσου, ἐρυθρῶς εἰς τὸν ὄριμον καρπὸν, ἀργυρόχρους εἰς τὸ βράκιον, ποικιλόχρους εἰς τὴν ἱριδα καὶ ὠχρὸς καὶ μὲ τρέμων φῶς εἰ τὴν σελήνην.